
Arabowie i islam - cz. II - nauki Mahometa i podboje muzułmanów

Islam

Islam jest religią monoteistyczną, wyrosłą na fundamencie judaizmu i chrześcijaństwa. Jedyne Bóg muzułmanów ma na imię Allah. Mahomet jest uznawany za proroka, podobnie jak w chrześcijaństwie Noe, Mojżesz i Jezus Chrystus. Świętą Księgą islamu jest Koran – spisany po śmierci Mahometa i zredagowany ostatecznie w 650 r. n.e. Innym istotnym zbiorem pism islamskich jest Sunna – opis życia i zbiór myśli Mahometa. Muzułmanie dzielą się na dwa podstawowe odłamy, szyitów – uznających wyłącznie Koran oraz sunnitów, prócz Koranu uwzględniających także Sunnę. W islamie nie ma wyszczególnionej hierarchii kapłańskiej. Następcą proroka Mahometa jest Kalif, w którego rękach spoczywa władza duchowa i świecka. Muzułmanie są zobowiązani do wypełniania tzw. Pięciu Filarów Islamu: wyznania wiary, modlitwy, zachowania postu i abstynencji. Każdy muzułmanin powinien, chociaż raz w życiu odbyć pielgrzymkę do Mekki.

Islamską gminą wiernych kieruje Imam, a świątynią muzułmańską nazywa się meczet, czyli dom modlitwy. Islam wyznaje teorię świętej wojny, czyli dzieli świat na muzułmanów i niewiernych, nakazuje też prowadzenia dżihadu (świętej wojny) dopóty, dopóki niewierni nie przyjmą Allacha.

W Mekce Mahomet nie znalazł poparcia dla swoich nauk. Istniały uzasadnione obawy, iż religia monoteistyczna przyniesie kres pielgrzymkom do Czarnego Kamienia, z którego miasto czerpało niemałe zyski. W 622 roku wraz z garstką swoich uczniów prorok uciekł do Medyny. Ucieczka ta nazwana przez muzułmanów hidżrą, zapoczątkowała erę muzułmańską.

W Medynie nauki Mahometa znalazły rzeszę zwolenników. Przez kilka lat teorie proroka krzepły w tym mieście, by w roku 630 na czele wiernych sobie zwolenników Mahomet mógł zaatakować i zdobyć Mekkę, która odtąd stała się świętym miastem islamu.

W bardzo krótkim czasie religia ta opanowała cały półwysep Arabski. Islam stał się spoiwem, które połączyło dotąd rozproszone plemiona arabskie i stworzyło z nich jedno państwo wyznaniowe.

Po śmierci Mahometa w 632 r. jego następcy zaczęli ekspansję terytorialno - wyznaniową na sąsiednie kraje. Nowi wyznawcy brali ochoczo udział w walkach, gdyż śmierć na polu świętej wojny miała gwarantować muzułmaninowi raj – miejsce realizacji wszystkich ziemskich pragnień.

Podboje muzułmanów

Muzułmanie kolejno zajmowali Mezopotamię, Persję, a w 60-tych latach VII w. dotarli nawet do Indii i Chin. Ekspansja w kierunku zachodnim postępowała przez Syrię, Egipt, całe północne wybrzeże Afryki, zaś, na początku wieku VIII wojownicy Allacha przeszli Gibraltar i zajęli niemal całą Hiszpanię, po czym przekroczyli linię Pirenejów, wkraczając tym samym na tereny państwa Franków. Dopiero w 732 roku ich ekspansja w Europie została zatrzymana przez wojska frankońskie, pod dowództwem Karola Młota. Z Hiszpanii jednak wyparto Arabów ostatecznie dopiero w 1492 roku, kiedy to wojska Ferdynanda Aragońskiego zdobyły Arabską twierdzę Grenadę.